

РЕШЕНИЕ

№ 1885

гр. София, 30.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-23 СЪСТАВ, в публично заседание на осми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Божана Желязкова

при участието на секретаря Ива Ат. Иванова
като разглежда докладваното от Божана Желязкова Гражданско дело № 20211100112688 по описа за 2021 година

ИЩЕЦЪТ- „Б.“ ООД, ЕИК: *****, чрез адв. Г. М. К., твърди, че на 11.08.2017 г. между „Б.“ ООД, ЕИК: *****, представлявано от управителя А. Т. Б., ЕГН: ***** и А. Т. Б., ЕГН: *****, в лично качество, е сключен Договор за цесия, по силата на който цедентът „Б.“ ООД, ЕИК: *****, прехвърля възмездно на цесионера А. Т. Б., ЕГН: ***** вземането си към И.В.М., ЕГН *****, за което е издаден изпълнителен лист от 04.08.2017 г. по гр. д. № 13499/2016 г. на СГС и гр. д. № 9125/2014 г. на СРС в размер на 25 000.00 лв. главница и изтекла законна лихва в размер на 10 500.00 лв. или общо 35 500.00 лв., а цесионерът следва да заплати цена от 37 000.00 лв. В договора е установено, че цената ще бъде изплатена след вземане на решение от Общото събрание на дружеството за разпределение на натрупаната неразпределена печалба в размер на 360 000.00 лв. като дивиденди на двамата съдружници, като цената по цесията ще бъде приспадната от дължимия дивидент. Установено е, че, ако до края на 2018 г. не бъде взето такова решение, цесионерът ще заплати цената на месечни вноски от по 500.00 лв., считано от 01.01.2019 г. С оглед горното ищецът намира, че сключеният между дружеството и един от законните му представители в лицето на ответника договор за цесия е нищожен поради противоречие със закона, тъй като е сключен, без да е дадено съгласия по смисъла на чл. 38 ЗЗД от представлявания. Евентуално иска съда да обяви договора за недействителен спрямо дружеството, тъй като е сключен във негова вреда при условията на чл. 40 ЗЗД. В тази връзка навежда, че ответникът е действал изцяло в свой интерес и е игнорирал интереса на представлявания, като от съдържанието на договора се установявало, че плащането на продажната цена за вземането е отложено във времето, като най-ранната датата за плащане на първата вноска е 31.12.2018 г. Намира, че за периода, за който е отложено плащането, дружеството е можело да получи сумата от 1521,12 лв. законна лихва върху главницата от

25 000 лв. и същевременно за периода от 6 години и 2 месеца, през който следва да се изплаща продажната цена не е уговорена възнаградителна лихва или каквото и да било обезщетение. Освен това като първа опция за заплащане на цената по договора за цесия е предвидено това да стане чрез прихващане срещу изплатен дивидент в полза на цесионера от разпределена печалба в размер на 360 000 лв. през 2018 г., но тази сума е разпределена още през 2016 г., за което свидетелства и представено по делото влязло в сила съдебно решение по адм. в. № 11841/2019 г. на ВАС. На следващо място твърди, че дружеството има задължения към длъжника по прехвърленото вземане, предвид което ако ответникът не бе прехвърлил същото в своя патримониум, можел да направи прихващане и съответно да погаси свои задължения. Евантуално, ако съдът приеме, че не са налице предпоставките за обявяване нищожност или относителна недействителност по предходните искове, ищецът предявява иск с правно основание чл. 79 ЗЗД с искане да му се изплатят падежиралите вноски за продажна цена по договора за цесия за периода от 01.01.2019 г. до м.10.2021г. в размер на 11 000 лв., ведно със законната лихва, дължима за забава върху всяка неплатена вноска за периода от 01.01.2019 г. до 18.10.2021 г. в общ размер на 1 084,77 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

С молба с правно основание чл. 214 ГПК ищецът е изменил размера на претенциите си по чл. 79 ЗЗД, като е посочил, че претендира да му се присъди сумата от 17 000 лв., представляваща цена по договора за прехвърляне на вземане, дължима на месечни вноски за периода от 01.01.2019 г. до 01.10.2021г., ведно със законната лихва върху всяка вноска за периода от 01.01.2019 г. до 18.10.2021 г. в общ размер на 3 254,50 лв.(при съобразяване на последвалото изменение на размера на иска), ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

ОТВЕТНИКЪТ - А. Т. Б., ЕГН: *****, оспорва предявените искове по основание и размер. Твърди, че правилата на чл. 38 и чл. 40 ЗЗД не са приложими по отношение на органното представителство на търговските дружества. Евантуално оспорва процесния договор за цесия да е сключен във вреда на дружеството като излага подробно становище в подкрепа на твърдението си. Заявява възражение за прихващане на сумата от 4 941 лв., като твърди, че те съставляват направени лично от него разходи за държавни такси и депозити за съдебни експертизи по съдебни дела, поради липса на средства в касата и по банковите сметки на дружеството, както следва: по гр. дело № 9125/14 год. общо 1700 лв., която сума не е включена в изпълнителния лист по гр. дело № 4478/17 год. на СГС общо 2610 лв., и по въззивна жалба по гр. дело № 12711/18 год. на СРС - 631 лева. Моли предявените искове да бъдат отхвърлени като неоснователни.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди наведените от страните доводи, намира за установено следното:

От представените по делото доказателства се установява, че на 11.08.2017 г. ищецът „Б.“ ООД, представляван от управителя А. Т. Б. и А. Т. Б. в лично качество е сключен договор за цесия, по силата на който дружеството е прехвърлило на физическото лице вземането си от

И.В.М., за което е издаден изпълнителен лист от 04.08.2017 г. по гр.д. № 13499/2016 г. по описа на СГС и гр.д. № 9125/2014 г. по описа на СРС в размер на 25 000 лв., ведно с изтеклата законна лихва в размер на 10 500 лв. Срещу прехвърленото вземане цесионерът се е съгласил да заплати цена в размер на 37 000 лв., при следните платежни условия: или като приспадане от разпределената с решение на ОС на дружеството печалба в размер на 360 000 лв., или в случай, че до края на 2018 г. не бъде взето решение за разпределение на посочената печалба- на месечни вноски от по 500 лв., считано от 01.01.2019 г.

Представен е ревизионен акт № Р-22221717005209-091-001/29.12.2017 г., от който е видно, че е съставен във връзка със скрито разпределение на печалби от минали години в полза на физическите лиза-съдружници и свързани с тях лица като основата за облагане с данък върху дивидентите за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2016 г. е определена по реда на чл. 122 ДОПК. В тази връзка са представени и решения на административен съд гр. София и ВАС, с които е оставена без уважение жалбата по реда на чл. 156 и сл. ДОПК, подадена от настоящия ищец срещу ревизионния акт.

Между страните не е спорно, а се установява и от данните, вписани в ТР към Агенция по вписванията, че към момента на сключване на договора за цесия, ответникът А. Т. Б. е управител и представляващ дружеството ищец.

По делото са представени платежни нареждания както следва: от дата 06.03.2020 г., от което е видно, че е заплатена държавна такса в размер на 631 лв. за подаване на въззивна жалба; от 20.02.2014 г., в което е посочено, че се заплаща държавна такса за образуване на дело по сметка на СРС в размер на 800 лв.; от 10.04.2017 г. за плащане на сумата от 1040 лв. в полза на СГС за държавна такса за завеждане на дело; от 20.01.2020 г. за заплащане на 400 лв. за депозит за съдебна експертиза по гр.д. № 4478/2017 г.; от 09.01.2019 г. за заплащане на сумата от 200 лв. депозит за вещо лице по гр.д. № 4478/2017 г.; от 19.02.2021 г. за заплащане на сумата от 150 лв. за депозит за експертиза по гр.д. № 4478/2017 г. по описа на СГС; от 20.11.2019 г. за заплащане на сумата от 300 лв. депозит за вещо лице по гр.д. № 4478/2017 г. по описа на СГС; от 30.10.2015 г. за заплащане на сумата от 200 лв. допълнителна държавна такса по гр.д. № 9125/2014 г., от 07.04.2015 г. за заплащане на сумата от 450 лв. депозит за вещо лице по гр.д. № 9125/2014 г., от 22.06.2015 г. за заплащане на сумата от 250 лв. депозит за експертиза по гр.д. № 9125/2014 по описа на СГС. Във всички платежни нареждания като задължено лице е посочено ищцовото дружество, а като вносител на сумите е посочен ответникът.

От представеното удостоверение от ЧСИ с рег. № 781 и район на действие СГС се установява, че въз основа на изпълнителния лист, издаден за събиране на вземането, предмет на процесния договор за цесия е образувано изпълнително дело № 682/2017 г., както и че по същото е събрана сумата от 19 354,97 лв. и към 12.10.2022 г. неплатения остатък е в размер на 25 000 лв. главница, 4 213 лв. лихви и 2 991,92 лв. такси към ЧСИ.

По делото е приета съдебно-счетоводна експертиза, от заключението на която се установява, че към 17.08.2017 г. размерът на дълга по изпълнително дело № 682/2017 г. е 25 000 лв.- главница, 8 841,56 лв. –законна лихва върху главницата, 2 700,59 лв. такси по т.26 ТТР към

ЗЧСИ, а към 11.08.2017 г. общият размер на задълженията са били в размер на 33 823,55 лв., в т.ч. 25 000 лв. главница и 8 823,55 лв. законна лихва. Вещото лице е установило, че за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2017 г. ответникът не е заплатил договорената по договора за цесия цена в полза на дружеството. Ако се приеме, че към датата на подаване на исковата молба е настъпил падежа и на вноската за месец октомври 2021 г., то към тази дата са изискуеми 34 месечни вноски по 500 лв. за общата сума от 17 000 лв. Ако се приеме, че падежът на тази вноска не е настъпил, то размера на задължението към 20.10.2021 г. е било в размер на 16 500 лв. Размерът на законната лихва към датата на изготвяне на заключението е 10 295,60 лв. за периода от 01.01.2019 г. до 30.06.2024 г. Съобразно допълнително заключение, прието по делото, размерът на това задължение за периода от 01.01.2019 г.(датата, от която съобразно договора започва изплащането) до 28.02.2025 г.(крайния срок на плащане) е 12 608,20 лв. Законната лихва върху вземането от 25 000 лв., предмет на договора за цесия, за периода от 20.02.2014 г. до 30.06.2024 г. е 27 344,65 лв. Съобразно допълнително заключение на вещото лице, размерът на това задължение за периода от 20.02.2014 г.(датата, от която е присъдено вземането за главница по изпълнителния лист, предмет на договора за цесия) до 01.03.2025 г.(крайния срок за погасяване на задължението) е в размер на 29 099,02 лв., включващо 27 344,65 лв. законна лихва за периода от 20.02.2014 г. до 30.06.2024 г. и 1 664,37 лв. законна лихва в размер на 10 % годишно за периода от 01.07.2024 г. до 01.03.2025 г. За периода от 2014 г. до август 2017 г. не е установено теглене на суми от сметките на дружеството ищец от страна на ответника.

При така установеното съдът намира от правна страна следното:

С доклада по делото съдът е приел, че са предявени обективно съединени иски, както следва: иск с правно основание чл. 26, ал.2, пр. 1 вр. чл. 38, ал.1 ЗЗД (противоречие със закона) с искане за обявяване на нищожност на Договор за цесия от 11.08.2017 г., сключен между ищеца „Б.“ ООД, ЕИК: ***** и неговия законен представител и ответник в настоящето производство А. Т. Б., ЕГН: *****; евентуален иск за обявяване на същия договор за недействителен на основание чл. 40 ЗЗД; евентуален иск с правно основание чл. 79 ЗЗД за заплащане на сумата от 17 000 лв.(при съобразяване на последвалото изменение на размера на иска), представляваща цена по договора за прехвърляне на вземане, дължима на месечни вноски за периода от 01.01.2019 г. до 01.10.2021г., ведно със законната лихва върху всяка вноска за периода от 01.01.2019 г. до 18.10.2021 г. в общ размер на 3 254,50 лв.(при съобразяване на последвалото изменение на размера на иска), ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

Сочените в исковата молба обстоятелства обаче дават основание да се приеме, че предявеният главен иск следва да се квалифицира като такъв по чл. 38, ал.1 ЗЗД, а не по чл. 26, ал.1, пр.1 ЗЗД. Двете претенции са принципно различни като правни последици, тъй като нищожни по смисъла на чл. 26, ал. 1, пр. 1 ЗЗД са договорите, които противоречат на императивни правни норми, а правилото на чл. 38, ал. 1 ЗЗД няма императивен характер. Въпреки това в конкретния случай подлежащите на доказване факти и разпределението на доказателствената тежест и в двете хипотези са идентични, предвид което е налице

възможност с решението да се определи друга правна квалификация на главния иск, а именно вместо чл. 26, ал.1, пр.1 вр. чл. 38, ал.1 ЗЗД да се приеме, че е налице иск по чл. 38, ал.1 ЗЗД. В тази връзка съдът съобрази, че правата на страните не биха били накърнени по никакъв начин от тази промяна, тъй като предвид посочената идентичност същите са имали пълна възможност да реализират адекватна защита на правата и интересите си.

При съобразяване на изложеното съдът намира следното във връзка с предявения главен иск по чл. 38, ал.1 ЗЗД:

Съгласно т. 2 от ТР № 3 от 15.11.2013 г. по тълк. д. № 3/2013 г., ОСГТК на ВКС забраната по чл. 38, ал. 1 ЗЗД представителят да договаря сам със себе си освен при изрично съгласие на представлявания не се прилага при сделка, сключена между две търговски дружества, представлявани от едно и също лице като техен органен представител по силата на закона, тъй като се касае за външни отношения на съответните дружества. Настоящата хипотеза обаче разкрива друга обстановка и съответно приетото с посочената задължителна практика на ВКС се явява неотносимо. Процесният договор за цесия е сключен не между две дружества, представлявани от едно и също лице в качеството на органен представител, а между дружество и физическо лице, като от името и на двете страни по сделката е действало едно и също физическо лице. В тази връзка, независимо че представителната власт на управителя на дружеството не възниква нито от разпоредба на закона, нито чрез упълномощаване (чл. 36 ЗЗД), вътрешните отношения между дружеството и него като физическо лице са отношения между представляван и представител, доколкото управителят действа от името и за сметка на дружеството, като придобива права и поема задължения, възникващи направо за последното, както е в случаите при пълномощие съгласно разпоредбата на чл. 292, ал. 1 ЗЗД. Същевременно той като физическо лице встъпва в облигационното отношение и като самостоятелен гражданскоправен субект, воден от собствен интерес. Поради това сключването на сделка между дружеството, представлявано от управителя му, и самия управител в качеството му на физическо лице, попада в приложното поле на забраната по чл. 38, ал. 1 ЗЗД за договаряне сам със себе си, тъй като органният представител сключва договор между себе си като самостоятелен правен субект и юридическото лице, което представлява, а това, за разлика от разгледаната в споменатото тълкувателно решение хипотеза са вътрешни отношения между дружеството и неговият управител и съставляват отношения между представляван и представител. (Решение № 149 от 10.03.2020 г. на ВКС по т. д. № 260/2019 г., II т. о.; Решение № 91 от 16.04.2018 г. на ВКС по гр. д. № 3513/2017 г., IV г. о.; Решение № 14 от 27.01.2017 г. на ВКС по т. д. № 1453/2014 г., II т. о.; Решение № 217 от 10.03.2016 г. на ВКС по т. д. № 2296/2015 г., I т. о.).

Правилото на чл. 38, ал. 1 ЗЗД, както е посочено и горе, има диспозитивен характер и защитава единствено интереса на представлявания предвид възможността при сключване на сделка от представителя сам със себе си да е налице конфликт на интереси между представителя и представлявания. Интересът на представлявания и начините за неговата защита обаче са предоставени единствено на неговата свободна преценка, при което същият разполага с възможността да се откаже от общо предоставената му от чл. 38, ал. 1 ЗЗД

защита, като изрази предварително съгласие, изрично упълномощавайки представителя да договаря сам със себе си съгласно изрично предвиденото в чл. 38, ал. 1 ЗЗД или като впоследствие потвърди сключената сделка. (Решение № 60149 от 19.07.2021 г. на ВКС по т. д. № 2376/2019 г., I т. о.; Решение № 143 от 17.02.2020 г. на ВКС по т. д. № 2703/2017 г., I т. о.; Определение № 266 от 4.08.2010 г. на ВКС по гр. д. № 625/2009 г., I г. о.). Предвид посоченото извършената при нарушаване на правилото на чл. 38, ал.1 ЗЗД сделка без съгласието на представлявания е в състояние на всяка недействителност. На тази недействителност може да се позовава извънсъдебно или чрез иск, респ. възражение по насочен срещу него иск за изпълнение само представляваният. (т. 1 от ТР № 1/19.05.2004 г. на ОСГК на ВКС и ТР № 5 ОТ 12.12.2016 г. по тълк. д. № 5/2014 г., ОСГК на ВКС).

От доказателствата по делото не се установява ищецът да е дал предварително съгласие за сключването на процесната сделка, като с предявяването на настоящия иск мнимо представлявания изразява категоричен отказ да потвърди същата при условията на чл. 42, ал.2 ЗЗД. Съответно всяка недействителност се е трансформирала в окончателна такава и главният иск с правно основание чл. 38, ал.1 ЗЗД се явява основателен.

При така изложени изводи за основателност на главния иск, предявените при условие на евентуалност искове с правно основание чл. 40 и чл. 79 ЗЗД, както и направеното от ответника възражение за прихващане срещу иска по чл. 79 ЗЗД, не подлежат на разглеждане, поради несбъждане на процесуалните условия за това.

По разноските:

С оглед изхода на правния спор право на разноси в производството има само ищецът. Съобразно представения списък по чл. 80 ГПК на същия, на основание чл. 78, ал.1 ГПК, следва да се присъдят следните суми: 1 420,40 лв. заплатена държавна такса, 1 000 лв. депозит за експертиза и 2 304 лв. адвокатско възнаграждение.

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за недействителен на основание чл. 38, ал.1 ЗЗД в отношенията между „Б.“ ООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, р- н „Витоша“, кв. „*****“ (настояща ул. „*****“) № 6, чрез адв. Г. М. К., със съдебен адрес: гр. София, ул. „*****“, п.к. 1606 и А. Т. Б., ЕГН: *****, с адрес: гр. София, ул. „*****“ договор за цесия, сключен на 11.08.2017 г. между „Б.“ ООД, ЕИК: *****, представлявано от управителя си А. Т. Б., ЕГН: ***** и А. Т. Б., ЕГН: ***** в лично качество.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ предявените при условие на евентуалност от „Б.“ ООД, ЕИК: ***** против А. Т. Б., ЕГН: ***** искове с правно основание чл. 40 ЗЗД за признаване на договор за цесия, сключен на 11.08.2017 г. за недействителен, евентуално за присъждане въз основа на него на сумата от 17 000 лв., представляваща цена по договора за

прехвърляне на вземане, дължима на месечни вноски за периода от 01.01.2019 г. до 01.10.2021г., ведно със законната лихва върху всяка вноска за периода от 01.01.2019 г. до 18.10.2021 г. в общ размер на 3 254,50 лв.(при съобразяване на последвалото изменение на размера на иска), ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал.1 ГПК, А. Т. Б., ЕГН: ***** да заплати на „Б.“ ООД, ЕИК: ***** сумата от 4 724,40 лв. разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от съобщаването му пред Софийски апелативен съд.

Съдия при Софийски градски съд: _____